

Salonky

**Miluju
premiéry**

Natálie Holíková

STUDENT BUSINESS FORUM

UDRŽITELNÉ
PODNIKÁNÍ

25. 11. 2021
9:30 – 14:30

FAKULTA INFORMATIKY
A MANAGEMENTU
J1, UNIVERZITA HRADEC KRÁLOVÉ

OBSAH

Editorial

Herečku město uhranulo

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Po světové tenistce, hradecké rodačce Kateřině Siniakové, které patřila titulní strana říjnového magazínu Salonky, ozdoby tu listopadovou opět žena. Není to vrcholová sportovkyně, ale talentovaná herečka Natálie Holíková, která působí na jevišti Klicperova divadla. „Vůbec jsem nevěděla, do jak dobrého divadla jsem přišla. Ve chvíli, když jsem do Hradce přijela, mě město doslova uhranulo a hned mně tady bylo moc hezky, což trvá doteď, kdy jsem zde už devátou sezónu. V divadle jsem byla zpočátku trochu nervózní, teď už jsem uvolněná a více svá, i když to nějakou dobu trvalo,“ řekla v rozhovoru magazínu mladá herečka. Víte, co je footbag? Pokud ne, dozvíte se to v dalším rozhovoru s Hradečákem Tomášem Tučkem, jenž umí neuvěřitelné triky s miniaturním míčkem a v této disciplíně je osminásobným mistrem světa. Nejen tyto dva rozhovory, ale i další materiály vám přinesou kvalitní a pohodový čtenářský zážitek! ■

NATÁLIE HOLÍKOVÁ / str. 6 ▷ 9

ADAM VLKANOVA

str. 12 ▷ 15

PETR KÁBRŤ

str. 16 ▷ 17

FILIP RANČÁK

str. 18 ▷ 20

TOMÁŠ TUČEK

str. 22 ▷ 25

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyh.cz, Redakce: Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, hynek@salonkyh.cz, David Záruba, tel.: 777 466 138, david@salonkyh.cz, Tereza Karanská, tereza@salonkyh.cz, Obchod, inzere: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Kriegler, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 10 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: archiv Klicperova divadla.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN

VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT

PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

VÁŠ SPECIALISTA NA DANĚ, ÚČETNICTVÍ A AUDITY ÚČETNÍCH ZÁVĚREK

✓ Kompletní servis v oblasti daní

Nabízíme: daňové poradenství, poradenství ohledně DPH, DPH při fakturaci služeb v zahraničí nebo exportu a importu, daňové poradenství při dovozu či vývozu z EU, zpracování daňového přiznání, zajištění podání daňových přiznání včetně kontrolního hlášení DPH elektronicky, také podporu klientů u daňových kontrol.

✓ Účetní servis

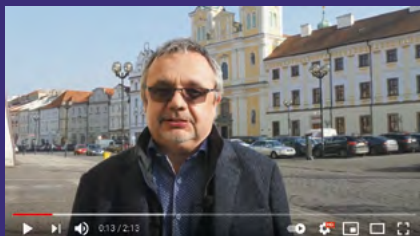
Zaměřujeme se na on-line i off-line vedení účetnictví a daňové evidence, zpracování mzdové evidence a IFRS reporting.

✓ Audit a auditorské služby

Realizujeme audity účetních závěrek podnikatelských subjektů, také ověření konsolidačních balíčků.

Poslechněte si, v čem
Vám můžeme pomoci.

Kontaktujte nás:

HK Audit s. r. o.
Velké náměstí 149,
500 03 Hradec Králové
Tel.: 495 516 095
E-mail: hkaudit@hkaudit.cz
www.hkaudit.cz

Co je podle vás největším současným problémem Hradce?

**David Dvořák, zápasník
smíšených bojových umění MMA**

Rozkopané cesty a silnice. To je hrozně, kamkoliv člověk v Hradci jede, všechno je rozkopané. Chápu, že je třeba oprav silnic i chodníků nebo výstavby nových cest, ale stavební firmy by měly dělat nepřetržitě. Myslím si, že ve spoustě případů to tak neřeší. Většina staveb a úprav se hrozně táhne. Často jezdím do zahraničí, kde stavební práce odsypají rychle. U nás máme v tomto směru na všechno dost času.

Zdeněk Pospíšil, učitel

Nejsem sice Hradečák, ale do města jezdím učit do školy. Z mého pohledu za největší problém považuji dopravu do Hradce Králové. Celé město je totiž rozkopané, což provázají různé potíže a zdržení.

**Matěj Ondřej Havel,
ředitel Gymnázia J. K. Tyla**

Podle mě je to nedostatek odvahy, a to hlavně co se nás Hradečáků týče. Moc by mě bavilo, kdybychom se dokázali

nadchnout pro odvážné projekty tak, jako tomu bylo třeba na začátku 20. století. Oni vsadili na lidi typu Kotěra nebo Gočár, což byli naprosto avantgardní architekti na tu dobu, a ta sázka se vyplátila. Vyžadovalo to odvahy, byl to risk a do toho bych se nebál znovu trochu pustit.

**Martin Sýkora,
PR a marketing**

Problémem Hradce Králové je v tuto chvíli schopnost, respektive neschopnost domluvit se na základních věcech napříč politickým spektrem. Obávám se, že i kvůli tomu, že jsou komunální volby až za rok, se situace do té doby nezmění. Na druhou stranu mám radost, že se objevují v politice i mladí ambiciózní lidé, kteří Hradec budou rozvíjet.

Luboš Fedorovič, IT programátor

Největší problém vidím momentálně především v parkování kdekoli po městě a v jakoukoliv denní dobu. S tím se pojí i celkově doprava, kdy si člověk na průjezd městem ve špičce musí vyhradit spoustu času. Zároveň v Hradci Králové trochu postrádám bohatost kulturního programu. ■

INZERCE

CHCEŠ BÝT HOSTESKOU VE SKYBOXU?

více informací na monika@tn-media.cz

tn_média

Často mívám trému z toho, že nemám trému

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV KLICPEROVA DIVADLA

V Klicperově divadle v Hradci Králové působí již devátou sezónu a má za sebou řadu zajímavých rolí. Natálie Holíková (30) je talentovaná herečka, která vystudovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě, odkud také pochází. Už během studia hrála na scéně Národního divadla moravskoslezského. Do hradeckého divadla se dostala po absolvování konkurzu a je v něm spokojená. „Zdejší divadlo je pro mě náhradní, druhá rodina. Je mi v něm dobře,“ řekla Natálie v rozhovoru pro Salonky.

Natálie, odkud pocházíte?

Pocházím z Ostravy a můj dědeček byl Slovák. Krev mám ale asi slovenskou, italskou, romskou. Když jsem někde na dovolené, lidé si myslí, že jsem cizinka.

Byla jste už od dětství herečký a komediální typ, tak zvaný bavič třídy?

To bych neřekla. Spíše jsem inklinovala k tanci a tančila jsem dřív, než jsem mluvila. Účastnila jsem se recitačních, pěveckých a tanečních soutěží. Nedokázala jsem si představit, že bych dělala něco jiného. V divadle jsem dříve měla ráda role, kde jsem toho tolik nenamluvila, ale spíše jsem se projevovala pohybově.

Chodila vaše rodina do divadla?

Moje rodina nemá k divadlu nijakou vazbu, maminka je učitelka, tatínek policista. Rodiče mě brali jen na dětská představení. Zpětně se mi ale moc líbí, že mě podporovali v tom, když jsem chtěla jít na konzervatoř. Nesnažili se mě protlačit do nějaké jiné profese.

Rozhodla jste se tedy studovat Janáčkovu konzervatoř v Ostravě. To už jste asi měla našlápnuto k herectví, ne?

Na konzervatoř a pedagogy vzpomínám ráda. Musím ale říci, že člověk je v patnácti letech sponzánnější, hravější, přirozenější a není sešněrovaný žádnými pravidly. Taková jsem byla i já, ale po

ukončení konzervatoře se ta spontaneita a živelnost trochu vytratily, protože škola tyto vlastnosti lehce utlumila.

Už během studia jste účinkovala v Národním divadle moravskoslezském. Na co ráda vzpomínáte?

Doteď nostalgicky vzpomínám na mé úplné divadelní začátky, protože ve druhém ročníku, když mně bylo šestnáct let, jsem byla vybrána do Ibsenova dramatu Heda Gablerová. Bylo to ale její alter ego, po jevišti jsem chodila v totožném kostýmu jako hlavní představitelka, herečka Gábina Mikulková. Režiroval ji tenkrát Jan Mikulášek a já jsem byla z jeho práce úplně nadšená. Vytvořil se mi tím nejen názor, ale i pohled na divadlo. Tehdy jsem si říkala, že takhle nádherně, stylizovaně a velkolepě se dělá skutečné divadlo. Fascinovaně jsem pozorovala herce při zkouškách a potom také při představeních. Bylo to krásné.

Která hra z té doby vám nejvíce uvízla v paměti a proč?

Vzpomínám si na hru Tetování v režii Jakuba Špalka, do níž jsem byla vybrána v konkurzu. To pro mě byla velká zkušenost, protože jsem se v této hře potkala s Terezou Dočkalovou, která je pro mě dodnes velkým vzorem. Bylo to komorní představení na malém jevišti a právě ta blízkost diváků mě dodnes hodně baví.

Co vás nasměrovalo do Klicperova divadla v Hradci Králové a kdy to bylo?

Bylo to v roce 2012 a dostala jsem se do Klicperova divadla víceméně náhodou. Den předtím mně bylo přislíbeno angažmá v Ústí nad Labem, kam jsem jela na první čtenou zkoušku. Než jsem tam dorazila, zastavila jsem se v Hradci, protože v Klicperově divadle byl konkurz. Moc jsem tomu nepřikládala váhu, první kolo konkurzu absolvovala a spěchala do Ústí. Pak jsem byla pozvána do Hradce ještě na druhé a třetí kolo konkurzu, kdy jsem se dozvěděla, že mě režisér David Drábek do divadla vybral.

Co jste musela při hradeckém konkurzu absolvovat?

Připravila jsem si nějaké monology, měla jsem si také vybrat divadelní hru, kterou dobře znám, což byla její pastorkyňa. Chtěli po mně,

SALONEK

Hynek Šnajdar

Už šel rudoch od válu

„Už jde rudoch od válu, votvíraj' se hroby, svět se vrací k normálu a von do výroby. Už jde rudoch od válu, už ho humor přešel, dělá přitom kraválu, jako by ho věšel. Nikdo ho však nevěší, čeká ho jen práce, skrovná strava, přístřeší, nebo rezervace,“ zpíval krátce po sametové revoluci v roce 1989 známý písničkář Jiří Dědeček. To však nikdo netušil, že stále rudí komunisté zdaleka nešli od válu a ještě dalších více než třicet let budou na politické scéně rozhodovat o osudech této země. Nyní se najednou všichni změnilo a otočilo tím správným směrem.

Po nedávných parlamentních volbách totiž poprvé za celých sto let své existence komunisté utrpěli nebyvalý debakl a v dalším čtyřletém období zmizeli z oficiálního života i se svým pseudoguru Vojtěchem Filipem, který sloužil ve

funkci předsedy. Jejich 3,6 procenta hlasů KSČM vyřadily ze hry, což byla pro mě nejlepší zpráva těchto voleb a také satisfakce za to, co jsme museli s bolševiky prožívat před rokem 1989.

Byl to čas stagnace, zadržovaného Československa, nsvobody ve všech směrech, strachu a perzekucí, cenzury, udávání... Samozřejmě se najde řada pamětníků, komunistických voličů zejména starší generace, kteří na dobu před listopadem vzpomínají s nostalgií a slzou v oku. Většinou argumentují tím, že tehdy byla práce pro všechny, bylo kde bydlet a při troše skromnosti se v zemi dalo docela pohodlně žít a proplouvat.

Samo sebou to bylo vykoupeno poslušností, konvenčností či stádností, ať už v podobě vstupu do komunistické strany, Socialistického svazu mládeže, lidových milic, nebo jiných podobných organizací či pravidelnou docházkou k volebním urnám s předem jasným výsledkem. Zato lidem v šedé zóně byly dávány v souladu s loajalitou různé prebendy, jako například občasně výlety na Západ, protekce pro přijetí potomků do škol, auto mimo pořadník, dovolené v chatách Revolučního odborového hnutí a tak podobně. Kdo však čeril vodu, chtěl být svobodný a dával to veřejně najevo, dočkal se pronásledování prodlouženou rukou KSČ, proslulou StB, tedy Státní bezpečností.

Přestože v naší demokratické společnosti není všechno ideální, když letos komunisté padli, byl to zcela jistě důvod k oslavě. I když však v letošních volbách šel „rudoch od válu“, není vyloučeno, že se v budoucnosti může v nějaké totalitní podobě zase vrátit na scénou. Buďme proto i nadále přiměřeně ostražití. Člověk nikdy neví, odkud nějaký komunista zase vystrčí hlavu, aby se chopil moci v zemi. ■

abych si představila, že letím se souborem hrát na zájezd do Afriky. Letadlo se ale zřítí, všichni kolem mě zahynou a já musím Afričanům celou hru i všechny ostatní figury zahrát sama. Moc mě to zaujalo a bavilo. Bylo to přesně to, co jsem dělala doma, když jsem byla malá.

Jak vás na této scéně přijali?

Klicperovo divadlo má výborný a přátelský soubor. Starší herci si mě vzali hned pod křídla. Ze začátku jsem se držela trochu stranou, protože nepiji alkohol a nejsem paříčící typ. Kolem divadelního klubu jsem v prvním roce, to mně bylo dvacet let, jenom prošla. Pak mi herec Jiří Zapletal řekl, že bych do klubu měla chodit a více se družít s lidmi. Poté jsem si vybrala zástupného tatínka a maminku, kterými jsou zmíněný Jiří Zapletal a Martina Nováková. S nimi mám blízké přátelství doteď.

Byly začátky v Hradci podle vašich představ?

Vůbec jsem nevěděla, do jak dobrého divadla jsem přišla. Ve chvíli, když jsem do Hradce přijela, mě město doslova uhranulo a hned mně tady bylo moc hezky, což trvá doteď, kdy jsem tady už devátou sezónu. V divadle jsem byla zpočátku trochu nervózní, teď už jsem uvolněná a více svá, i když to nějakou dobu trvalo.

Do čeho jste byla poprvé obsazena?

Do *Sexmise* v režii Šimona Cabana, hrála jsem robotku Emu.

Míváte před představením trému? Pokud ano, jak se s ní vypořádáváte?

Kdysi jsem mívala velkou trému, a to takovou, že mi o sebe cvakaly zuby. Dnes je to tak, že často mívám trému, že nemám trému. Nikdy jsem se nebála vyjít na jeviště, vždycky jsem se na to strašně těšila a mám to tak stále. Miluji premiéry!

Hrála jste už v řadě inscenací. Která hra vám v hradeckém angažmá přirostla k srdci a proč?

Mnozí asi znají film *Absolvent* s Dustinem Hoffmanem v hlavní roli. A já jsem milovala stejnojmennou hru, kterou jsme v režii Terezy Karpianus v Klicperově divadle nastudovali. *Absolvent* byla jedna z mých prvních inscenací ve Studiu Beseda a hrála jsem v ní Elaine. Myslím, že to bylo pro divadlo i pro mě potvrzení, že jsem právoplatnou herečkou souboru.

Iste herečka, ale... Do jaké míry se jako člověk ztožňujete s rolí? Vstupují vám postavy do běžného života?

Role mně do života nevstupují, do rolí vstupuji sama svými vnitřními životními situacemi. Herec musí být studnice životních zkušeností a cest. Čím více se mu toho v životě stane, tím více je nabráno do rejstříku pro divadelní role. Pokud je herec ještě hodně mladý, nezkušený, nic moc ještě neprožil, ať už pozitivního, či negativního, nemůže se jeho život do jeho rolí v plné míře promítnout. Čím autentičtěji chci postavu zahrát, tím hlouběji musím jít dovnitř. Je samozřejmě důležité tou postavou vládnout a od běžného života ji pokud možno oddělit.

Co v současné době zkoušíte a kdy bude premiéra?

V současné době zkoušíme hru *Zbabělci* podle románu Josefa Škvoreckého a premiéra bude 11. prosince. Hrají v ní dvojroli. Tou první je Helena, což je přítelkyně Benna, kluka z kapely, a druhou Trudi, která je plavovlasá čistá árička.

Není náročné přepínat se u dvou rozdílných postav z role do role?

Hrají to poprvé. Moc se na ty proměny těším.

Který druh divadla je vám nejbližší?

To je těžká otázka. Řekla bych ale, že dobré divadlo. Obecně se nedá říci, jaký směr divadla mě

baví, protože mě dokáže hodně věcí překvapit. Například v Berlíně jsem viděla *Hamleta* a *Richarda III.*, což byl pro mě mimořádný zážitek. Výborné na tom bylo, že jsem sice hercům vůbec nerozuměla, protože neumím německy a anglické titulky jsem nestihala číst, ale hry na mě zanechaly velice silný dojem, což považuji za fantastické. Mělo to šmrnc, bylo to strhující a velmi autentické.

Toužíte po inscenaci, ve které byste si chtěla zahrát?

Přestala jsem už tyto touhy mít, protože se pak zničehonic vyrojí například inscenace *Lidé, místa, věci* v režii Pavla Kheka, kde hrají postavu herečky Emmy, a najednou zjistím, jak obrovská role vůbec existuje. Stejně je to u další hry *Prolomit vlny* podle filmové předlohy *Larse von Triera*, kdy jsem nevěděla, že je možné hrát ji na divadle. Takže ani nedohlédnu, jaké věci se mně mohou dostat do cesty. Naopak, když si člověk něco hodně přeje a roli dostane, může zjistit, že to nakonec není zas tak dobré. Nechávám to tedy plynout a překvapovat se.

Čeho byste v divadelním herectví chtěla dosáhnout? Máte nějakou metu?

Vnitřně nevyhasnout. Přála bych si, aby mě divadlo bavilo celý život.

Co říkáte na zdejší divadelní publikum?

Vždycky se říkalo, že v Hradci jsou diváci chytrí a napojení na divadlo. Zasluhu na tom mají určitě režiséři Drábek, Morávek a další.

Máte už nějakou zkušenost před kamerou? Chtěla byste se kromě divadla prosadit třeba i ve filmu?

Někteří herci jsou předurčení pro divadlo, jiní pro film a géniové pro oboje. Film je jiná disciplína. Někjaké zkušenosti před kamerou sice mám, ale není jich tolik. V divadle se cítím nejlíp.

Co máte ráda kromě divadla?

Na to je těžké odpovědět, protože divadlo zaplňuje zhruba sedmdesát procent mého času. Po ranním probuzení jdu na zkoušku, pak se vrátím domů, odpočinku si, zopakuji text na večerní představení nebo další zkoušku. To se stále opakuje. Mám ale ráda filmy, chodím do sauny, ráda cestuji, v lednu se chystám do Dubaje. Trávím čas se svým bratrem a maminkou v Ostravě, scházím se s kamarády. A také moc ráda spím.

Jak se vám žije v Hradci? Oslovilo vás něčím toto město?

Hradec je pro mě divadlo a divadlo s jeho souborem je pro mě náhradní rodina. To znamená, že když mám v tomto městě druhou rodinu, je mi v něm dobře. Hradec je krásné město v každém ročním období, navíc bydlím u řeky, na jejíž hladině se všechno nádherně odráží a třpytí. Jsem tady spokojená. ■

NA VĚTVI

Hledáte zajímavé místo na firemní večírek?

Zkuste posezení s krbem v Parku Na Větvi.

Nabízíme vám využití salonku s možností zajištění občerstvení a pití dle Vašeho přání, s vůní lesa a posezením u krbu.

> Pro bližší informace a rezervace volejte 722 912 565 <
nebo pište na info@parknavetvi.cz
www.parknavetvi.cz

Srdečně vás
také zveme na
Mikuláše
5. prosince

Hudební fórum Hradec Králové jako Koalice za vítězství hudby

„Od katastrofy k udržitelnosti, od násilí k rovnoprávnosti, od minulosti k budoucnosti!“ To je motto letošního 17. ročníku festivalu Hudební fórum Hradec Králové, který bude zahájen ve čtvrtek 4. listopadu. Všechny tři koncerty s podtitulem Koalice za vítězství hudby se konají od 20 hodin v sále Filharmonie Hradec Králové. Populární hudba v nich mimo jiné inspiruje klasickou, kdy zmizí rozmanité hudební šuplíky a nálepky.

☛ HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV FILHARMONIE HRADEC KRÁLOVÉ

V zahajovacím koncertu s názvem Carolin Widmann hraje Jörga Widmanna se představí jazz-funkový muzikant Dieter Ammann klavírním vystoupením Gran Toccata. Houslový koncert č. 2 představí Jörg Widmann. Oba sólisty doprovodí houslistka Carolin Widmann, klavírista Daniel Wiesner a Janáčkova filharmonie Ostrava dirigovaná Kasparem Zehnderem.

Na druhé vystoupení se lze těšit ve čtvrtek 11. listopadu, kdy je na programu pašije Děvčátka se sirkami. Pulitzerovou cenou vyznamenaný žalozpěv na smrt dítěte na ulici napsal jako verzi pro komorní sbor a čtyři sólové hlasy skladatel David Lang. Skladatelka Sarah Kirkland Snider večer obohatí cyklem písní pro tři hlasy, komorní orchestr a elektroniku. Vystoupí Martinů Voices a Orchestr Berg pod taktovkou sbormistra Lukáše Vasíleka.

Letošní Hudební fórum uzavře v úterý 16. listopadu koncert pro bicí nástroje, který pro fenomenálního skotského virtuosa Colina Currieho napsal americký skladatel Andy Aki. Návštěvníci koncertu se také dočkají hudby pro ansámbel a orchestr legendárního Steva Reicha a skladby s názvem Udržet, kterou pro zahajovací koncert sté sezóny Losangeleských filharmoniků napsal skladatel Andrew Norman. Při koncertu vystoupí nejen hráč na bicí nástroje Colin Currie, ale také Filharmonie Hradec Králové s dirigentem Andreasem Sebastianem Weiserem. ■

Gól v lize po čtyřech letech? Byl to skvělý pocit!

Prožívá šťastné období, v soukromí i na hřišti. Kapitán týmu Adam Vlkánová, jenž se doma s manželkou Veronikou těší z dcerky Valentinky, již bude rok a tři měsíce, patří k oporám fotbalistů FC Hradec Králové v první lize, kam se Votroci vrátili po čtyřech letech. Na letošním postupu mezi tuzemskou elitu i současných výkonech má sedmadvacetiletý útočník velkou zásluhu.

📷 JIŘÍ TŮMA, FOTO: MICHAL FANTA,
LUBOMÍR DOUDĚRA, ARCHIV ADAMA VLKANOVY

Fotbalová cesta Adama Vlkánovy přitom nebyla úplně přímá, mnohdy spíš klikatá. Na ligu si musel počkat. V hradeckém klubu působil už od žákovských let, ale protože byl malý, musel záhy odejít do sousední Olympie. Přes střížkovské Bohemians se do Hradce vrátil a v březnu 2015 si splnil sen – nastoupil k ligovému zápasu. Svůj první ligový gól dal o dva roky později na Spartě. Jenže potom

následovalo čtyřleté období ve druhé lize. Fotbalový šikula soutěž převyšoval, každý půlrok mu chodily nabídky z lepších klubů – Jablonec, Slovácko, Zlín... A naposledy loni na podzim Baník Ostrava. Ani tam ho však hradecký klub nepustil. Jak sám říká, tenkrát mu pomohla rodina a malá dcerka, jež se loni narodila. „Tehdy to nebylo úplně jednoduché období, ale teď jsem v Hradci spokojený. Vůbec na nic si nemůžu stěžovat,“ říká. A je to vidět i na trávníku. Po 12. kole byl nejproduktivnějším mužem Votroků za dvě branky a pět asistencí.

Konečně jste se dočkal ligy i svého ligového gólu. Vaši první a druhou trefu v nejvyšší soutěži dělilo takřka čtyři a půl roku. Bylo to hodně dlouhé čekání, že?

Dlouhé, dlouhé... Myslel jsem, že v lize budeme dřív. Trvalo to dlouho, ale jsem rád, že už tam zase jsme a že se nám daří.

Premiérovou trefu v lize jste zaznamenal v dresu Hradce na Spartě 20. května 2017 a opětovně radosti z ligového gólu jste se dočkal 17. října 2021, kdy jste vstřelil hned dvě branky v utkání 11. kola ve Zlíně. Tam jste výrazně přispěl k výhře 3:2. Jaký pocit vás zaplavil, když míč proklouzl do sítě?

Byl to skvělý pocit. Konečně to ze mě spadlo. Moc jsem chtěl vstřelit gól, protože mně to tam v úvodu sezóny nepadalo. A teď tam moje střela krásně spadla a ještě v důležitý okamžik, kdy Zlín chvíli předtím vyrovnal na 1:1 a v té době byl herně lepší. Branka nám hodně pomohla k výhře.

Vy jste letošní postup Hradce do ligy velmi uvítal a těšil jste se. Jenže v prvních deseti zápasech na podzim jste gól nedal, byť jste nastřádal pět asistencí. Co se vám honilo hlavou?

Byl jsem rád, že jsem alespoň na góly nahrával, když už jsem je nedával. Ale samozřejmě člověk to v hlavě trochu měl, že chce dát gól. Trvalo mi to docela dlouho, deset zápasů, ale konečně se to podařilo. Doufám, že jsem to tímhle zápasem protrhl.

Momentálně prožíváte šťastné období, ale loni na podzim tomu bylo právě naopak. Tehdy hradecký klub zamítl pro vás lukrativní nabídku z Baníku Ostrava. Jak se zpětně díváte na tyhle pro vás chmurné okamžiky?

Tehdy jsem to dost prožíval, nebylo to lehké, ale teď už na to vůbec nemyslím. V hlavě to nemám. Jsem rád, že jako tým hrajeme v lize dobře a já mám v týmu tuhle roli. Jsem teď v Hradci spokojený. Za ty čtyři roky ve druhé lize jsem získal zase další zkušenosti. Když jsem tehdy naposledy hrál ligu, tak jsem si ze zápasů trochu dělal hlavu, cítil stres, ale teď už to vůbec neřeším. Hraju v klidu, uvolněně a neřeším, co bude a nebude. Prostě je to fotbal a snažím se jen dělat všechno pro to, abych odvedl co nejlepší výkon. Žádný tlak necítím ani neřeším.

Když vám tehdy nedopadl přestup do Baníku, říkal jste, že zklamání vám vynahradila rodina a dcerka Valentinka. Jak si užíváte roli otce?

Malá už chodí, takže ji musíme víc honit. Dcera je ještě malá, ale myslím si, že budu spíš rozmazlovač typ. (úsměv) Cítím to tak. Ale ona mě Verča trochu zkrátí, abych ma-

PROFESIONÁLNÍ MĚŘENÍ ZRAKU A APLIKACE KONTAKTNÍCH ČOČEK

Otevírací doba:
po-pá | 8-18 hodin
so | 9-12 hodin

S. K. Neumanna 901/27, 500 02 Hradec Králové
Tel.: 734 244 698, E-mail: info@optikasova.cz

www.optikasova.cz

lou zase nerozmazloval tolik. Celkově je to super období. Tím, že jsem zůstal doma v Hradci, tak máme i hlídání a můžeme mít chvílku pro sebe. Vůbec na nic si nemůžu stěžovat.

Pohoda vyzařuje i z celého hradeckého týmu. Soutěž máte dobře rozjetou, jste ve středu tabulky. Dokážete naplnit svá předsezónní slova o tom, že máte na víc než jen hrát o holou záchranu?

Zatím to tak vypadá. Občas sice nepodáme úplně ideální výkon, ale zápasy dokážeme zvládat bodově. Na druhou stranu bylo tam i pár utkání, z nichž jsme mohli mít víc bodů. To byla škoda, ale celkově jsme spokojeni. Doufám, že v těchto výkonech budeme pokračovat.

Týmové cíle jsou dané a zatím je plníte na jedničku, ale co vy? Jaké máte své osobní ambice?

Na začátku ligového ročníku jsem si říkal, že bych chtěl vstřelit alespoň pět gólů a mít stejný počet asistencí. Vypadá to nadějně. Svůj cíl bych mohl i překonat. Ale mám i další ambice, třeba se dostat ještě někam výš. Kdyby přišla nějaká dobrá nabídka, tak to může být ještě zajímavé. (úsměv)

V uplynulých čtyřech letech jste jasně převyšoval druhou ligu. Je pro vás nyní zadostiučiněním, že můžete všem ukázat, co ve vás je a že máte i na nejvyšší soutěž?

Jsem rád, že jsme já ani tým nezůstali ve druhé lize. Úplný začátek soutěže jsem teď na podzim neměl ideální. Nemůžu říct, že by se mi nějak extra dařilo. Až od čtvrtého zápasu se to zlomilo. Na góly jsem začal přihrávat a pak je i sám dal. Teď už je to mnohem lepší. Jsem rád, že ukazuji, že i v první lize dokážu dávat góly a hrát dobře.

Váš fotbalový příběh je neobvyklý. V FC Hradec Králové jste působil již od žákovských kategorií, ale musel jste odejít do Olympie, sousedního městského klubu. Přes střížkovské Bohemians jste se vrátil. Mrzelo vás tehdy jako malého, že jste musel klub opustit?

To je pravda, moje fotbalová cesta je jiná. (úsměv) Myslím si, že tehdy mi odchod do Olympie i trochu pomohl. Bylo to ve starších záciích a odešel jsem kvůli tomu, že jsem byl menší a k tomu jsem ještě hrál hokej, což tady pár lidem vadilo. Tehdy se hráči v žákovském věku vybírali i podle výšky. Byly tam tréninky čtyřikrát týdně, někdy i dvoufázově, a je možné, že kdybych tam zůstal, fotbal by mě třeba přestal bavit, nebo bych byl unavenější. I dnešní kluci toho mají hodně, když vidím, v jakém jsou zápahu. Ale myslím, že mně to tenkrát pomohlo.

Už jste ve věku, kdy můžete mladým fotbalistům poradit, co mají udělat pro to, aby byli úspěšní. Co byste klukům i holkám vzkázal?

Základem je, aby je fotbal bavil. Nemůžou chodit na tréninky naštvaní nebo skleslí z toho, že se tam netěší. Když je bude fotbal bavit, tak samozřejmě budou hrát líp a rychleji se budou zlepšovat. Když tam ale někdo bude chodit naštvaný, což občas vidím i teď na tréninku u mladších kategorií, tak potom se nemůžou nikam dostat.

Vy jste měl někdy chvíli, kdy jste chtěl s fotbalem praštit?

Jako mladý jsem takové období měl. Tehdy v té Olympii jsem měl v dorostu chvíli, že mě fotbal

přestal bavit. Ale trenérem tam byl pan Karel Krejčík, současný kouč hradeckého béčka, a dali jsme si nějakou metu a k tomu sázku o klobásu a pivo, že většinu tréninků zvládnou. A začal jsem chodit a zase se ve mně nadšení probudilo...

A dostal jste se až do ligy. Iste dokonce kapitánem týmu. Dokážete nyní mladší spoluhráče usměrnit, když někdo neplní to, co má?

Tohle já moc nedělám. A myslím si, že ani nehrozí, že bych musel někoho usměrňovat. Není to potřeba. Kabinu máme dobrou a zatím nebyl žádný důvod někomu něco říkat.

Pravdou je, že kromě vás jsou v týmu zkušenější hráči Pavel Dvořák či Jakub Rada, kteří si také řeknou své, ale hlavně vás zdobí výborná parťata. Byť vám nevyšla utkání se Spartou (0:4) a Slavii (1:4), máte sezónu dobře rozehranou. Kam až to můžete dotáhnout?

Sparta a Slavia určitě mají větší kvalitu. Navíc se zápasy hrály na jejich hřišti, takže o to jsme to měli těžší. Ale musíme si přiznat, že výkonnostně jsou jinde. My hlavně musíme pokračovat v našich výkonech a spoléhat na to, co nás zdobí. V tabulce nahoru nás dostává zmíněná týmovost, dále běhavost a k tomu urputnost. Jsme schopni řadu soupeřů přeběhat, a když je dokážeme napadnout a přidáme k tomu svoji kvalitu, tak jsme nebezpeční pro každého. Zpočátku sezóny jsme moc gólů nedávali, šance jsme pálili, ale teď už se rozjíždíme. Věřím, že nám to vydrží. ■

ADAM VLKANOVÁ

- narozen 4. září 1994 v Hradci Králové
- hraje za klub FC Hradec Králové
- kariéra: FC Hradec Králové, FC Olympia Hradec Králové (mládež), FK Bohemians Praha-Střížkov (2013/14), Čáslav (2014), FC Hradec Králové (2014–dosud)
- zahrál si i za reprezentaci do 21 let
- úspěchy: postupy s FC Hradec Králové do první ligy (2016 a 2021)

Vánoce
V ZAHRADNICTVÍ
ŠŤASTNÝ

VÁNOČNÍ DEKORACE
VÁNOČNÍ DÁRKY
DÁRKOVÉ POUKAZY

ZAHRADNICTVÍ ŠŤASTNÝ spol. s r.o.
VĚKOŠSKÁ 407/1, 503 41 HRADEC KRÁLOVÉ

OTEVŘENO I O ADVENTNÍCH NEDĚLÍCH

více info na:

WWW.ZAHRADNICTVI-HK.CZ

f ZAHRADNICTVIHRADECKRALOVE

Za „fighty“ s Jackie Chanem získal nominaci na „Oscara“

Zastřelili ho, zlámali mu vaz, propíchl ho dýkou... Minimálně pětkrát už Petr Kábrt zemřel. Naštěstí jenom ve filmu či seriálu. Devětačtyřicetiletý bývalý policista, který od letošního roku vykonává veřejného opatrovníka na Magistrátu města v Hradci Králové, má za sebou šestnáctiletou kariéru filmového kaskadéra. „Většinou jsem hrál záporňáky,“ usmál se muž, který se pohyboval na place vedle takových hvězd jako Sean Connery, Bruce Willis nebo Jackie Chan.

✪ MICHAL BOGÁŇ, FOTO: ARCHIV PETRA KÁBRTY

Když byl ještě malý, měl problémy ve škole. „Pořád jsem se rval,“ přiznal. A proto jednou táta doma bouchnul do stolu, ale takovou tou příjemnou formou, a navrhnul mu, jestli by nechtěl zkusit judo. Skvělý nápad! A tak malý Péťa začal chodit na judo, pak na karate, taekwondo, kung-fu, brazilské jiu jitsu a další bojové sporty. „Jak jsem se k něčemu přichomýtl, tak jsem to vyzkoušel a vždycky se mi to líbilo,“ líčil Petr Kábrt, jak postupně získával vlohky ke své budoucí kaskadérské profesi.

V tu dobu o ní však ještě neměl ani tucha. Na cestu k filmu ho přivedl až jeden dobrý kamarád, který se i dnes věnuje kaskadérství, Radek Bruna. Jeho snem bylo natáčet filmy. Shodou okolností se jednou tihle dva dostali na natáčení nějaké reklamy, kde se zalíbili jednomu chlapíkovi a ten je doporučil šéfovi kaskadérů Ladislavu Lahodovi. Byl rok 1998 a začala se psát filmařská dráha Petra Kábrty. „Řekli nám, že nás roztrhají, protože jsme noví,“ vzpomínal na začátky v pražské agentuře filmových kaskadérů Filmka.

„Poprvé jsem měl hroznou trému,“ přiznal hradecký kaskadér. První film, na němž spolupracoval, byl dvojdílný sci-fi snímek Duna, kde ztvárnil postavu Harkonnena – jednoho z vojáků, který chránil strážce galaxie. „Byl tam jeden záběr, kdy jsme měli na obličejích masky, ale mně se nějak posunula a neviděl jsem. Tak jsem ji zahodil a řekl stop, že takhle se nedá bojovat. Tak mi vysvětlili, že to nejde a musím bojovat dál,“ vyprávěl Kábrt.

Jaký honorář za svou premiérovou roli získal? „Řekněme, že byl zajímavý,“ nechtěl prozradit přesnou částku. Vždy prý záleželo, co člověk dělal. Když se jednalo o specializaci, přišli si kaskadéři a dubléři i na vyšší finanční ocenění. „Na některé akce jsme se připravovali klidně měsíc, čtrnáct dní a někdy to bylo až na place. Člověk se musel naučit spoustu věcí, ale já jsem se připravoval průběžně,“ prohlásil a dodal, že patřil mezi hodně akční lidi a trénoval každý den. Plus jako policista v práci i třikrát denně.

Nejtěžší natáčení zažil s Českou televizí při filmování Doktora Živaga, kde se scény zachycující období první světové války a bolševické revoluce odehrávaly v listopadu ve vypuštěném rybníku.

„Kolem nás bouchalo všechno možné. My jsme vlastně na sobě měli neopren a na něj jsme si oblékli repliku originálu uniformy. Skoro celý den jsme v tom pak strávili v bahně, takže přinést k nám třeba čaj byla velká potíž. Když jsme zapadli, museli nás tahat traktorem, protože jsme se sami nemohli hnout. To byly fakt těžce vydělané peníze,“ usklíbl se. Kaskadéři se samozřejmě nevyvarovali zranění, ale Petra Kábrta naštěstí nikdy nic vážnějšího nepotkalo. „Většinou to byly je modřiny a škrábance,“ přiblížil.

Postava hradeckého kaskadéra se objevila zhruba v pětadvaceti filmech, ale i v různých reklamách a seriálech. Zúčastnil se natáčení filmů jako Liga výjimečných, Hartova válka nebo Rytíři ze Šanghaje, takže na place zápasil s takovými slavnými herci, jako jsou třeba Sean Connery, Bruce Willis nebo Jackie Chan. A právě za „fighty“ s hongkongským hercem si vysloužil on i další kaskadéři ze skupiny nominaci na kaskadérského „Oscara“, cenu Taurus. „Převážná většina kluků, kteří natáčeli, si pak letěla do Ameriky převzít cenu. Já jsem tam nemohl, což mě mrzelo, ale pak mi ji poslali poštou,“ prozradil.

Ve světě filmu narazil Petr Kábrt na spoustu známých herců. Někteří se při natáčení drželi stranou a zachovávali si odstup, jiní ale neměli problém si jen tak pokecat. Třeba s Lorenzem Lamasem si dával i panáky.

Kariéru filmového kaskadéra ukončil v roce 2014. Z osobních důvodů. „Ten můj život šel dál a byla potřeba změna,“ odpověděl jednoduše na otázku proč. Nicméně si ho tato práce nachází dál. „Teď mě například oslovil mladý hradecký režisér David Balda, jestli bych mu nemohl pomoci s koordinací natáčení nějakých scén, proto-

PODCASTY
S VÍTKEM MARTINCEM

Má vlastní talk show, v níž opakovaně hostil třeba Miroslava Donutíla, zpovídal herce Ondřeje Vetchého, moderátora Jakuba Koháka a další hosty. Vítek Martinec z Hradce Králové je v této oblasti jako ryba ve vodě a nyní přijal nabídku ke spolupráci s redakcí hradeckých Salonek, pro které bude připravovat podcasty se zajímavými osobnostmi. A tím prvním byl právě hradecký kaskadér Petr Kábrt. Poslechněte si vtipný podcast, který najdete na webu www.salonkyhk.cz, anebo zvolte jednodušší způsob a naskenujte si video přes QR kód.

že ví, že se v tom umím pohybovat,“ poznamenal bývalý kaskadér a dodal, že se může angažovat už jen v roli jakéhosi poradce. „Už tehdy, kdy jsem končil, jsme se dohodli s Láďou Lahodou, ať mě ze seznamu vyškrtne,“ považuje svou kariéru filmového kaskadéra za dávno uzavřenou. Do života mu dala, že ztratil ostych a nebál se například mluvit do kamery nebo před více lidmi, když sloužil na prevenci kriminality. A samozřejmě si získal i respekt.

V letošním roce pak muž, který je rozvedený, vyženil dceru a dva kluky a žije v Třebšiši, udělal tečku za ještě další dlouhou životní etapou. Třicet let – na různých pozicích – pracoval u policie. „O některých věcech ale ještě není potřeba mluvit,“ rozesmál se například bývalý člen zásahovky a pohraniční stráže. Celá jeho rodina oblékala policejní uniformu. Otec a sestra už také skončili, bratr ještě slouží. „Já jsem toho nechal, protože mě ta práce přestala naplňovat a ztratil jsem v ní úplně smysl,“ řekl nový zaměstnanec Magistrátu města Hradce Králové, kde pracuje jako veřejný opatrovník. „A jsem překvapený, že mě to baví,“ uzavřel s úsměvem. ■

Vždy mi jde hlavně o to, aby tanec děti bavil

✪ TEREZA KARANSKÁ,
FOTO: ARCHIV FILIPA RANČÁKA

Tanci se věnuje déle, než někteří Hradečáci žijí, a rukama mu prošly stovky malých i velkých tanečních nadějí. Filip Rančák neboli Fidlajs je v taneční branži jméno, které zná snad každý. Ať už se zeptáte v Praze, Brně, nebo třeba v Pardubicích. Přes dvacet let působí jako hlavní trenér v hradecké Taneční skupině T-BASS a na kontě má nespočet úspěchů jak v České republice, tak i v zahraničí.

Filipe, jak ses vůbec k tancování dostal?

Nejdříve jsem šel do tanečních u nás v Jilemnici, kde jsem vyrůstal. A asi jako každému puberťákoví se mi vůbec nechtělo. Nakonec jsme se domluvili s kamarády, šli tam spolu a měli tam super partu. Tenkrát byl naším tanečním mistrem pan Franc, který je ředitelem hradeckého Adalbertina, a ten oslovil některé z nás, protože se mu líbilo, jak tan-

cujeme. Doporučil nám taneční skupinu ve Vrchlabí, kde on tvořil soutěžní choreografie, a tam to celé začalo.

Měl jsi už tenkrát v hlavě myšlenku, že by ses tím někdy živil?

To vůbec ne. Byla to pro mě spíš zábava a koníček. Až potom, když jsem přišel do Hradce a Zdeněk „Zoli“ Zolman si mě vzal do Taneční skupiny T-BASS, kde jsem nejdříve jen čtyři nebo pět let tancoval, jsem se stal trenérem a měl možnost si tím začít vydělávat peníze.

A pamatuješ si na ty trenérské začátky? Přeci jen jsi začal bez jakékoli přípravy nebo studia.

Tak to je vždy takové vhození do vody. Jde hlavně

o to, že vám někdo musí dát tu příležitost, a já měl štěstí, že mi ji Zoli dal. Nejspíš měl pocit, že bych to asi mohl zvládnout, a měl ve mě důvěru. Nejdříve jsem trénoval dohromady s Vladimírem Tomkem a až potom jsem začal samostatně. Hlavně si myslím, že když člověk už začne učit, tak více a více zabředává do té problematiky a daleko více se zajímá a zjišťuje si informace. Tím sám sebe posouvá dopředu a získává zkušenosti.

Tobě rukama prošlo nespočet dětských i dospělých tanečnicků. Je něco, co je pro tebe při jejich trénování důležité? Na čem si zakládáš?

Pro mě je asi úplně nejvíce zásadní, aby to ty děti bavilo. Já jsem byl vždy považován za takového vtipálka, rád jsem při trénování říkal vtipy a sna-

žil se děti bavit. Teď, když už jsem vyzrálejší, se snažím hodně bazírovat na technické stránce. Ale když jsme začínali, tak jsme sami techniku moc neznali, takže nám šlo hlavně o tu zábavu. A to mi pořád zůstává. Chci, aby děti z tréninků chodily zpocené, ale vysmátý. Samozřejmě je T-BASS teď už větší skupina a má nějakou svou úroveň, takže s tím se pojí i ty moje nároky. Snažíme se držet dobrou fyzickou i disciplínu všech našich tanečníků.

Mění se tvůj přístup nebo priority u různých výkonnostních kategorií?

To stoprocentně. Ti, co přijdou a mají s tancováním prvotní kontakt, u těch chci, aby stále převažovala ta zábava. Čím více se pak zlepšují, tím si dáváme více záležet na té technické stránce, aby vše dělali správně. My si u nás ve skupině vychováváme i vlastní trenérské naděje, takže pokud na někom vidíme, že je šikovný, tak mu hned dáme prostor, aby si vyzkoušel vést trénink. Ti profíci už pak spoustu věcí dělají sami – jezdí se učit do jiných měst, od různých tanečníků, tvoří své projekty a podobně.

Máš nějaký úspěch, kterého si nejvíce vážíš? At' už tvůj vlastní, nebo tanečníků, které jsi učil?

Určitě jich mám v hlavě několik, ale já moc neřeším ty soutěžní úspěchy. Samozřejmě si pamatuju, když moji junioři vyhráli mistrovství České republiky v roce 2003, a spoustu dalších. Ale za největší úspěch považuju to, že T-BASS stále funguje. Jsme jedna z mála tanečních škol, která se nerozpadla nebo nerozdělila na několik dalších. Úspěch je pro mě právě i to, že si vychováváme vlastní trenéry a velmi málo využíváme ty externí.

Čím si myslíš, že to je, že ta skupina stále takhle drží?

Dáváme prostor těm dětem, aby si vytvářely vlastní projekty, a to se málokde děje. Z mých zkušeností vím, že v jiných tanečních skupinách jim vše dělají trenéři a ty děti se do tvorby tolik nezapojují. My je necháváme, aby si občas tvořily samy. Ony se pak musí snažit, hledat si svou hudbu a více se do toho ponořit.

Často pokládám lidem, kteří se pohybují u sportu, otázku, jestli je důležitější talent, anebo tvrdá práce a píle. Co si myslíš ty?

Pro mě je kolikrát důležitější ta píle a dřina než talent. V taneční skupině jsme měli spoustu talentovaných lidí, kteří u toho potom nevydrželi, protože byli talentovaní na více věcí a táhlo je to

do jiných kulturních odvětví. Jsou samozřejmě výjimky, kdy má tanečník talent a ještě dře, ale ty bych spočítal na prstech jedné ruky. Většinou ti, co nemají tolik talentu, tak díky dřině a zápalu pak dokáží velké věci.

Vnímáš nějaké změny mezi generacemi? Jsou děti například línější nebo mají jiné chování?

Musím říct, že my trochu bojujeme s disciplínou. Děti jsou teď navyklé, že vše je takové volné, nikdo po nich moc nešlape a jsou línější. S ostatními trenéry to často řešíme a snažíme se jim vysvětlit hlavně to, že tanec je kolektivní záležitost, a jakmile povolí jeden, oslabí to celý tým. V tom si myslím, že je to trochu těžší než dříve.

A změny ve společnosti? Je ten pohled na tanec jiný, než byl dříve?

To si myslím, že je dané tím sociálním pokrokem. Máme spoustu sociálních sítí, kde se tanec objevuje a je více mezi lidmi. Dokonce se už pomalu probouzí i umělci nebo muzikanti a více oceňují tanečníky. Začínají je brát jako spolupracovníky a ne jako křoví. U nás je tenhle posun pomalejší než ve světě, ale jsem rád, že se to děje. Týká se to samozřejmě i finanční stránky tance. Tenkrát byl tanečník jen někdo na pozadí a nedostal za to třeba ani zaplacení. To se teď pomalu taky mění.

Kdybys mohl mít jedno jakékoliv přání, které by se jistojistě splnilo, co by to bylo?

Co se tancování týče, tak bych si určitě přál, aby Taneční skupina T-BASS fungovala minimálně dalších sto let. A pokud to vezmu na globální úroveň, tak by se to pojilo na to, o čem jsem mluvil. Chtěl bych, aby se tanečník dostal na stejnou úroveň jako jakýkoliv umělec. Co se týče ohodnocení i ocenění jeho osobnosti. Pořád mi totiž přijde, že jsou tanečníci málo vidět a málo se o nich mluví. ■

NEJVĚTŠÍ REGIONÁLNÍ TELEVIZE V1

HLEDÁME POSILU!

NA POZICE:

- REDAKTOR/REDAKTORKA
- KAMERAMAN A STŘIHAČ

Chceš se podílet
na tvorbě
zpravodajství?

Baví tě práce
s kamerou?

Chceš být
součástí
regionální
televize V1?

...pošli nám svůj životopis na e-mail:
produkce@v1tv.cz

V životě mě nejvíce děsí nuda

☞ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV TOMÁŠE TUČKA

„Nejdůležitější vlastností hry footbag, při které se provádějí triky s míčkem, je nepochybně vytrvalost,” řekl v rozhovoru pro Salonky osminásobný mistr světa v této disciplíně Tomáš Tuček z Hradce Králové. Za tím, aby dosáhl těchto mimořádných úspěchů, však stojí tisíce hodin tréninku. Právě vytrvalost Tomášovi nechybí. Kromě tohoto nevěšedního sportu má velmi rád český jazyk, proto založil web Pravopisne.cz, což je dnes největší vzdělávací portál v Čechách.

Kluci většinou kopou do většího míče a chtějí se stát fotbalisty. Vy jste si naopak vybral malý míček a vrhl se na footbag. Jak se to stalo?

Stejně jako ostatní kluci jsem chtěl hrát tenis, hokej, fotbal s kamarády za barákem. V roce 2002 ale přijela firma, která tady foodbag propagovala, mě to zaujalo, zkusil jsem to a už jsem u hry dvacet let. Byl to tehdy velmi zábavný a pouliční sport, což se už změnilo, a dostal se na vrcholovou úroveň.

Kdy a odkud přišel? Skutečně má kořeny na autobusových zastávkách?

V 70. letech footbag vymysleli dva Američané, z nichž jeden proto, aby si po operaci zpružnil koleno. Tomuto sportu říkáme hakisak, což je odvozeno od Hack the Sack, tedy volně přeloženo kopej pytlík. Oficiálně je to ale footbag. Češi tento sport původně pojali tak, že s ním skutečně začali na autobusových zastávkách.

Mohl byste laikovi vysvětlit, co to tedy footbag je a jaká má pravidla?

Je to sport, v němž se používají převážně nohy. Jde o freestyle, takže je povoleno téměř vše, co hráč vymyslí. Jednotlivec představuje své umění dvě minuty, zatímco provádění triků s hakisákem – míčkem ve dvojici, v níž soutěžím já, trvá tři minuty. Soutěž probíhá tak, že se pustí hudba a hráč nebo hráči v časovém limitu předvedou, co umí. Sestava musí být technicky vyvážená, přinášet nové elementy, souznít s hudbou, ve dvojici jde také o synchronizaci. Vystoupení se hodnotí podobně jako krasobruslení, pět porotců dává známky od nuly do šestky včetně desetinných míst.

Jak dlouho to trvalo a co všechno jste musel absolvovat, abyste tuto disciplínu ovládl?

Lidem to připadá jednoduché, ale vždy říkám, že jednoduchost spočívá v tom, že se tomu věnuji už dvacet let. Nejlepší způsob, jak zjistit obtížnost, je si foodbag vyzkoušet. Pokud chcete tuto disciplínu ovládnout, čekají vás tisíce hodin tréninku.

Která vlastnost je při tomto sportu nejdůležitější a proč?

Je to sport jenom a jenom o vytrvalosti. Talent u něj hraje tak třicet procent, zbytek je vytrvalost a trpělivost. První rok míček jenom sbíráte ze země, je to docela nuda. Nesmíte se ale nechat odradit, vytrvat a výsledky se dostaví. Dnes bohužel ve společnosti trpělivost hrozně upadá, tak ani nepřibývá větší množství hráčů footbagu. U tohoto sportu stačí věnovat se mu hodinu denně, ale je potřeba ho dělat pořád. Pokud tomu tak není, svalová paměť všech triků upadá a hráč z toho rychle vypadne.

Stal jste se ve footbagu osminásobným mistrem světa, což je skutečně obrovský úspěch. Kdy vás zlatem nejvíce potěšilo?

Když do footbagu vstoupíte, začínáte jako jednotlivec. V roce 2003 jsem vyhrál mistrovství světa v začátečnických, ale není to úplně plnohodnotné mistrovství. Teprve když se dostanete mezi profíky, zjistíte, že je tam neskutečná konkurence. Začátek mezi nimi se mi moc nepovedl, tak jsme s kolegou Martinem Sládkem v roce 2004 vytvořili dvojici. Okamžik, který byl pro nás hodně důležitý, nastal v roce 2009, kdy jsme vyhráli mistrovství světa v Berlíně. Přišli tam dva kluci z Čech, které nikdo neznal, a zvítězili. Vymysleli jsme spoustu originálních triků, různé koncepty a na mistrovství jsme to předvedli. Byla to bomba. Kromě těch začátečnicků jsem všechny tituly získal s Martinem Sládkem a od roku 2016 s Patrikem Černým.

Jak velký je rozdíl soutěžit sám a ve dvojici?

To jsou zcela rozdílné disciplíny. Dva lidi se musí perfektně znát. S Martinem jsme měli ještě výhodu, že jsme stejně vysokí a byli jsme perfektně sehraní. Ve dvojici jsou úplně jiné triky, je to velmi technické a řekl bych, že to ještě není úplně probádané. Dá se tam ještě mnoho triků vymyslet, v jednotlivcích se triky hodně opakují.

Když pomíneme soutěže, své umění od roku 2003 předvádíte také jako show při rozmanitých příležitostech a máte za sebou více než dva tisíce vystoupení. Jak dlouho trvají a co zahrnují?

Závodění často provází stres, zatímco při show na firemních večírcích, plesích, galavečerech či festivalech je hra a zábava. Na začátku jsme přišli v trenýrkách, uklonili se a začali. V roce 2016, kdy jsme utvořili dvojici s Patrikem, jsme dělali vystoupení podle mého scénáře. Tím se to úplně proměnilo. Vystupovali jsme s velkými míčky, mnohdy svítícími, oblékli jsme se do košil a kraťasů. Vystoupení, které dříve trvalo pět minut, jsme protáhli na půl hodiny. Je celé komentované a snažíme se diváky zatáhnout do děje. Chceme, aby to byla show, která bude přítomné bavit, a navíc si to mohou sami vyzkoušet. Máme od nich velmi dobré ohlasy.

Footbag se sice hraje nohama, ale není při tom důležitá i hlava?

Zcela zásadně. Hráči, kteří přijíždějí na mistrovství světa, nevyhrávají už nohama, ale hlavou.

Na co při tomto sportu kladete důraz?

Hodně jsem vždycky kladl důraz na fyzickou kondici a pak jsme se soustředili na nové triky, kterých jsme ve dvojicích vymysleli nekonečnou řadu.

Máte nějaký vysněný cíl?

Nad hlavou visí pořád desítky, takže bychom se chtěli stát desetkrát mistry světa, což jsou ještě dva tituly. S Patrikem, který je extrémní talent a vyhrál titul v jednotlivcích, jsme mistrovství světa společně vyhráli loni. Uvidíme, možná se to povede příští rok a potom ještě jednou.

Řekl jste, že jste tak trochu žonglér, vždycky děláte několik věcí najednou a nedokážete se zastavit. Vyhovuje vám to, nebo byste to chtěl změnit?

V životě mě nejvíce děsí nuda. Proto asi dělám mnoho věcí najednou, i když vím, že to asi není úplně v pořádku. Měl bych zřejmě dělat jednu věc pořádně než deset věcí průměrně. Výjimkou je sa-

mozřejmě foodbag, ten mi jakžtakž jde a pár titulů už jsme posbírali.

Proč jste si na vysoké škole vybral mediální studia?

Původně jsem studoval střední zdravotnickou školu s tím, že potom půjdu na medicínu. Ve čtvrtém ročníku došlo ke změně, protože jsme měli skvělou paní učitelku Melezínkovou na češtinu, která ve mně objevila lásku pro tento jazyk, a proto jsem šel studovat mediální obor.

Se svým kamarádem Ondrou jste tam vytvořili web Pravopisně.cz. Co je jeho cílem? Máte pocit, že v dnešní době dostává čeština trochu na frak?

V prvním ročníku na vysoké škole jsme měli předmet grafemika a pravopis. Když si představíte nejtěžší diktát na střední škole, tak je třeba si to v tomto předmětu vynásobit třemi. Bylo to neskutečně těžké. To byl iniciační moment, abychom vytvořili tento web. Velmi se ujal a dnes je to největší vzdělávací portál v Čechách. V současné době se velmi využívají sociální sítě a v komentářích se nejvíce vyjadřují lidé, který mají s češtinou často největší problém. Ti, co ten problém nemají, většinou něco komentují zřídka. Bohužel existuje spousta lidí na

sítích, kteří čtou komentáře s chybami a ty chyby si osvojí. To je problém.

Slyšel jsem, že rád čtete. Jaké autory máte nejraději?

Mám rád Franze Kafku, Haruki Murakamih, Jamese Joyce, Edgara Allana Poea či Stephena Kinga

a z českých autorů skvělého Michala Ajvaze, Miloše Urbana nebo Petru Soukupovou.

Radíte stále lidem a firmám s jejich sociálními sítěmi?

Zpočátku jsem tvořil příspěvky na sociální sítě, v současné době jsem zaměřen na výkonnostní marketing. Snažím se lidem pomáhat s e-shopy, sbírám kontakty, pomáhám s nabíráním zaměstnanců a podobně. To je můj obor.

Také u lidí oceňujete disciplínu, houževnatost a kreativitu... Mohl byste to vysvětlit?

Mám sice rád knížky, češtinu, ale zároveň se považuji za vrcholového sportovce, což není úplně obvyklé spojení. Právě při footbagových vystoupeních na různých akcích se dá spojit spousta věcí od sportu přes muziku po styl řeči... Rád tyto věci spojuji a zahrnuji je do vystoupení. Vystupovali jsme třeba v kulturním domě ve Vrchlabí, kde režisér Forman natáčel film Hoří, má panenko, a tam jsem to těm lidem říkal. Když jsme pak byli na rautu, chodili za mnou s tím, že v tom městě žijí a nevěděli o tom. Na závodech tento způsob samozřejmě není možný.

Od narození žijete v Hradci Králové. Jste patriot, který by se nikdy jinam neodstěhoval?

Bydlel jsem v Praze a moc mě to nenadchlo. Rád sednu na kolo a rychle se přemísťuji tam, kam chci, což v Praze moc nešlo. Jsem patriot a nikdy jsem neuvažoval o tom, že bych šel z tohoto města pryč. Jsem tady strašně šťastný. ■

INZERCE

Ideální místo pro vaši okamžitou on-line prezentaci

PR články, bannery, pozvánky,
cenové akce, komerční sdělení

f
t
@
#
Salonky HK
#Salonkyhk

Cirkusový a varietní umělec

Zdeněk Kožíšek

Další zajímavá postava, která se ještě stále pohybuje po našem městě, se jmenuje Zdeněk Kožíšek (1949), rodák z Hradce Králové. Říká se mu Kožich a v mladších letech prožil docela pestrý život. Mnohým Hradečákům je znám jako poutový kejklíř, který se na různých akcích a slavnostech rozmotává z řetězových pout pevně obtočených kolem svého těla. Leckdo si ještě pamatuje jeho vystoupení na TV Prima v pořadu Československo má talent, kde však neuspěl hned v prvním kole – k jeho nelibosti se s ním Marta Jandová společně s porotou rozloučila. Zdeněk měl tenkrát asi úplně jiné představy, jak vše dopadne, a přestože dával najevo svůj nesouhlas s verdiktem poroty, nakonec se z pódia hlasitě odporoučel. Objevil se i na Nově v pořadu Na vlastní oči, kde své oblíbené číslo předvedl na parkovišti u všesportovního stadionu v Malšovicích.

Dětství prožil na periferii Hradce Králové. S maminkou a babičkou bydlel v přízemním nevzhledném domě, jehož malíčká okna hleděla do Hořícké ulice (dnes je zde autoservis). Jeho spolužáci ze základní školy na něho vzpomínají jako na svérázného introvertního kluka nosícího dioptrické brýle, který už měl ale tenkrát úplně jiné zájmy než jeho vrstevníci. Zahrát si s ním fotbal nebo třeba hokej na zamrzlém Labi nebylo možné, protože o takové a podobné zábavy neměl zájem. Pro jeho opravdu zvláštní temperament a svérázná vystupování to s ním jeho matka samozvítelka opravdu neměla lehké. Do školy začal chodit Na Okrouhlicku, a když se později přestěhovali na Velké náměstí v historickém centru města, pokračoval ve škole v Šimkově ulici a následně v Klášteře. Po ukončení základní školní docházky se šel učit malířem pokojů do družstevního podni-

ku Malba, kde se z učně proměnil v tovaryše, ale zakrátko ukončil pracovní poměr, protože zjistil, že má úplně jiné představy o svém budoucím životě. Nicméně, když s řemeslem seknul, stal se hned poté zaměstnancem Státních cirkusů.

S „komedianty“ projedil nejen tehdejší Československo, ale i kus Evropy. Pracoval v cirkusech Evropa, Praga, Kludský, Orion a Humberto. V pozdějších letech, již jako usedlý občan, neopomenul využít každé příležitosti, kdy do Hradce zavítal cirkus či lunapark, aby se setkal s bývalými kolegy. Ti mu obvykle poskytli příležitost, aby si po dobu hostování v našem městě přivydělal i nějaké peníze. Přitom si s nimi rád vzpomínal na dobu, kdy s nimi jezdil na štace. Ostatně vždy se rád pohyboval tam, kde se něco dělo. Jako komparzista hrál i v některých filmech, a dokonce v televizním seriálu Humberto, a tak přišel do styku s herci, režiséry a různými zajímavými lidmi. Velice si cení svého vystupování na country bálu v pražské Lucerně, kde účinkoval tenkrát místo Věry Martinové, která se na poslední chvíli omluvila, a pořadatel této akce využil jeho přítomnosti a zařadil ho do programu.

Kožich má velkého koníčka ve stále se rozšiřující sbírce fotografií, na kterých je zachycen s našimi předními zpěváky, umělci a dalšími známými osobnostmi ze sportu, politiky a dalších profesí. O tom, jak je získal, na požádání živě vypravuje a do desítek alb, kde jsou snímky uloženy, nechá každého zájemce ochotně nahlédnout. Vlastní fotografie, kde je ve společnosti Evy Pilarové, prezidenta Václava Havla a jeho ženy Dáši a dalších známých lidí. Doma má stovky pečlivě srovnaných a popsanych snímků a nepřeborně

množství novin a různých časopisů, kde se vyskytuje na fotografiích a textech právě on. Protože procestoval téměř celou Evropu, má ze všech cest také fotky s různými suvenýry a vše opět pečlivě zdokumentované.

Další rovněž uzavřenou kapitolou života Zdeňka Kožíška bylo cestování po západní Evropě, nejvíce po Německu a Francii, s cvičnými hady. Nejčastějším cílem jeho produkce po roce 1989 byla ale Paříž, kde na ulicích – v živém provozu – vyjímá své hadí miláčky ze dvou kufrů a před zvědavým publikem s nimi předváděl různé kejkle. Jak sám říká, vydělával si tím pěkně peníze, které mu tam umožnily dobře jíst a přespávat i v těch lepších hotelech. Koho z cestujících do Paříže, kteří s ním sdíleli vlakové kupé, by napadlo, že tenhle hubený a celkem nenápadný pán nemá v zavazadlech osobní věci, jak je obvyklé, ale tvory, se kterými málokdo touží setkat se osobně. Leč Zdeněk, bezprostřední a svým způsobem velice odvážný, cestování po železnici „za prací“ s utajenými pasažéry v kufrech považoval a dodnes považuje za úplně normální.

Hradecký řetězový dědek, jak ho v Hradci nazývají, samorost, hadař, kumštýř a kejklíř, kterým Zdeněk Kožíšek určitě je, ve svém věku samozřejmě již do vzdálené ciziny nejezdí. Užívá si odpočinku a přemýšlí nad tím, jak proplovat svým životem, který se s ním ostatně již od dětství nijak nemazlil. A jelikož není lehkomyšlný a vždy – i v době, kdy se mu dařilo nejvíce – myslel na zadní kolečka, léta životního podzimu tráví ve své vlastní garsonce v ulici Oskara Nedbala, kde je prý velice spokojen. Na dveřích do své garsonky má vizitku „Cirkusový a varietní umělec Zdeněk Kožíšek“ a uvnitř, pokaždé v přítomnosti, na vás dýchne prostředí jeho bývalého bujného života. Na skříní leží kufr, ve kterém vozil po železnici své hady do Paříže, pod oknem jsou vidět řetězy a pouta a v regálech má srovnaná alba s fotkami a podpisy zpěváků, herců, politiků a dalších zajímavých lidí.

Tak to byla další hradecká postava, již pátá ze seriálu Hradecké postavičky a figurky. ■

Slávek Trávníček

UFFO
TRUHDY

INZERCE

Unikátní multifunkční divadelní prostor
Revoluční zvukový systém L-ISA
Cirk-UFF - mezinárodní festival nového cirkusu

UFFO PROPOJUJE

- euforii s experimentem
- high-tech s tradicí
- lidí napříč celým spektrem

Cestování? Únik z každodenní reality

Svůj profesní život zasvětil výzkumu a výuce biochemie, převážně na Farmaceutické fakultě Univerzity Karlovy v Hradci Králové. Zdejší rodák Jaroslav Dršata (78) je však také velký cestovatel, k čemuž využívá jízdní kolo, a také autorem dvou knih, v nichž zaznamenal svá putování. Po první s názvem Na kole do Jeruzaléma a ještě kousek dál mu nedávno vyšel další opus S kolem kolem Araratu. „Loni jsem se rozhodl, že prozkoumám bývalou Habsburskou monarchii. Třeba by z toho mohla být třetí kniha. Uvidíme,“ řekl cestovatel.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV HELENY REZKOVÉ

Pane profesore, není to tak dávno, co se konal křest vaší druhé knihy S kolem kolem Araratu. Co vás přivedlo k cestování a čím vás fascinuje?

Cestování je pro mě samozřejmě spojené s poznáváním nejen historie jednotlivých zemí, ale také zeměpisem, který mě baví už od dětství, kdy jsem miloval atlasy. Při cestování mě rovněž zajímají náboženské zvyklosti a tradice i kulturní odlišnosti navštívených zemí. Samozřejmě v mém cestování hrají roli realizace představ či zklamání, když se nenaplní.

Celý život jste se věnoval výzkumu a výuce biochemie především na Farmaceutické fakultě Univerzity Karlovy v Hradci Králové. Je právě cestování jakýmsi druhem odpočinku od vědeckého oboru?

Jeden z těch aspektů je nepochybně únik z každodenní reality, kdy se člověk odpoutá od relativních, ale ne těžkých starostí. Když sednu do vlaku a jedu někam daleko, hned spím, zatímco doma se budím s tím, co jsem všechno neudělal, co mám dělat zítra a podobně. Cestování je pro mě vlastně takový relax. Těsně před vypuknutím covidu jsme s mojí ženou a se známými byli na Guadeloupe v Karibském moři. Při čekání na letadlo v Montre-

alu jsme neměli ubytování a byla zima. Na letišti jsem se natáhl na lavičku a spal do rána, zatímco oni nemohli pořádně usnout. Prostě cestování je pro mě únik spojený s uvolněním.

Při svých cestách využíváte jízdní kolo. Je pro vás dobrým dopravním prostředkem k poznání neznámých končin?

V mnoha článcích se o mně píše, že jsem cyklistický fanatik, ale to není pravda. Jakýkoliv dopravní prostředek je dobrý, pokud plní cíl a účel. Když jdete pěšky, je to nádherná, ale když si dáte větší distanční úkol, je tento způsob pomalý. Kolo je podle mě ideální, abyste se mohl zastavit, a pokud jste něco přehlédl, vrátit se. Ani auto není ono, něčeho si všimnete, ale nezastavíte, jedete dál a spoustu věcí minete. Kolo je dobrý a přiměřený dopravní prostředek k poznávání, vnímání a vstřebávání zážitků na cestách.

Vraťme se ale k putování, která jste sepsal ve dvou knihách. Ta první se jmenuje Na kole do Jeruzaléma a ještě kousek dál. Kam o kousek dál jste mířil?

Při cestě do Jeruzaléma jsem se vrátil do Jordánska a pokračoval až do města Akaba u Rudého moře. To byl dobrý cíl, i když se cesta trochu odchýlila od původního plánu. Potom jsem jel už autobusem do Amánu, což je hlavní jordánské město.

Co bylo při ní pro vás podstatné?

Původní záměr byl cestovat na kole do tureckého Istanbulu. Byla to ale dlouhá cesta a z časových důvodů jsem si ji musel rozdělit na několik etap. Jel jsem přes Maďarsko, Slovinsko a Chorvatsko.

Vždycky jsem musel mít nějaký cíl, který měl pro mě historický i zeměpisný význam. Nejdříve jsem se tedy zastavil v Moháči v jižním Maďarsku, kde se v roce 1526 odehrála bitva, kde Češi, Poláci, Maďaři pod vedením českého a uherského krále Ludvíka Jagellonského prohráli s panovníkem Osmanské říše Sultánem I. Nádherným. Tadyta historická sonda mě zajímala, proto jsem tam vyrazil. V dalším roce jsem pokračoval směrem k Banátu, kde jsou české vesnice. A tak jsem postupně pokračoval přes Bulharsko až do Istanbulu, což je nádherné město.

Děláte si při cestování poznámky?

Ano. Při cestách jsem narážel na historické stopy, které mě zajímají, proto jsem si psal deník a hodně fotil.

Kolik kilometrů jste při tom na kole absolvoval?

Mám dojem, že přes Istanbul a Jeruzalém až do jordánské Akaby jsem najel zhruba více než šest tisíc kilometrů.

Poté jste se rozhodl uskutečnit další dvouetapovou cestu, tentokrát do východní Anatolie a pak do Arménie, abyste se podíval od západu i od východu na biblickou horu Ararat. Co jste chtěl poznat, vidět a prozkoumat?

Hlavním záměrem bylo vidět horu Ararat, o které, jak jsem zjistil, nemá spousta lidí vůbec ponětí. Jel jsem do východního Turecka, podél arménské hranice, kde jsem se kvůli nádherné architektuře zastavil v bývalém arménském hlavním městu Ani. To mě úplně okouzlo, protože mě zajímala arménská historie. Když jsem přijel pod horu Ararat, měl jsem velké štěstí, protože bylo krásné počasí pro focení. Poté jsem dojel k jezeru Van a chtěl jsem ještě vidět horu Nemrud, kolem jejíhož vrcholu je množství velkých soch. Táhl jsem nahoru kolo se zavazadly, což bylo velmi náročné. Cestou jsem se ještě zastavil v Diyarbakiru, to je neoficiální hlavní město Kurdů. Byla to také šťastná chvíle, protože jsou tam křesťanské chrámy, spousta mešit a celé město je obklopené hradbami, to bylo úžasné.

Region, který popisujete, je poněkud neklidný. Neměl jste v těchto kulturně a nábožensky odlišných destinacích obavy o svou bezpečnost?

Strach nebo něco podobného jsem v té oblasti neměl. Byla to při mém cestování poměrně šťastná doba v letech 2012 a 2013, kdy ještě nedošlo k vyhrčené válečné situaci.

Předpokládám, že musíte mít stále výbornou fyzickou kondici.

Je mně osmasedmdesát a myslím, že je to dané geneticky. Nedodržuji striktně nějakou životosprávu, jím to, co je k dispozici. Celý život jsem jezdil na kole a to mě drží v kondici. Kromě toho dosud hraji tak zvaný basketbal, běhání mně dělá dobře. Pořád se nějak přirozeně udržuji.

Podle mě jste nezmar. V důchodovém věku byste se mohl oddávat zaslouženému odpočinku a už jste se zase vydal na cesty. Pro změnu napříč Habsburskou monarchií. Mohl byste přiblížit vaše nové putování? Kam konkrétně máte namířeno?

Loni jsem si říkal, že bych mohl prozkoumat bývalou, pestrou a zajímavou Habsburskou monarchii s tím, že jsem začal v Přemyšli na ukrajinské hranici, kde je socha Švejka. Projížděl jsem Slovensko přes Medzilaborce a Humenné k pohoří Vihorlat až do Košic. Letos jsem začal v tomto městě a jel jsem přes trochu opuštěnou krajinu do maďarského Miskolce a do města Eger, kde je v centru minaret. Odtud přes Budapešť do Slavovského Brodu na hranici Bosny. Příští rok bych chtěl projet Bosnu do Dubrovníku a dojet do Boky Kotorské, kde bylo povstání námořníků. Pro cestu jsem zase volil zajímavá místa plná historie.

Předpokládám, že máte v této souvislosti v plánu i třetí knihu.

Možná ano, pokud budu mít dostatek materiálu. První dvě knihy zaznamenávaly spíše exotické oblasti, kdežto v tomto případě jsou to už pro násince známější destinace. Přemýšlím o tom, že bych do

případné knihy zabudoval, jako takové odbočky, i vzpomínky z jiných cest v těchto oblastech.

Píš se vám knihy zlehka, nebo někdy zápolíte s tím, jak své toulky čtenářům sdělit?

Jak kdy. Musí mě to nějak motivovat. Někdy to jde trochu ztuha, když to ale jde, píše se mi dobře. Navíc ty cesty, když je zaznamenávám, potom vidím s určitým odstupem.

Kdo knihy vydává? S kým v této souvislosti spolupracujete?

Moje první dvě knihy vydala Agentura Regiona Heleny Rezkové, s kterou velmi rád spolupracuji. Vydává totiž nádherně vypravené knížky na křídovém papíře. Jsem velice spokojený.

Slyšel jsem, že ještě stále vyučujete na hradecké Farmaceutické fakultě a navíc vypomáháte jako lékař v Hořicích v covid očkovacím centru. Dá se tedy říci, že patříte mezi lidi, kteří musejí být stále v pohybu?

Ano, musím mít pořád nějaký splnitelný program, na který se těším. To se v noci probudím a přemýšlím, jak ho naplním. Když není příliš co dělat, jsem trochu nervózní. Když mám nějaký smysluplný program, nabíjí mě to. Mám to tak celý svůj život. Když vypukl covid, lékařská komora oslovila své členy, zda by se podíleli na očkování, tak jsem se k tomu přidal a pomáhám v Hořicích. ■

Listy obarví podzim.

O barvy Vašich tiskovin se postaráme my.

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

Nová sezóna

---

 enteria

- ✓ klubové členství
- ✓ dobré parkování
- ✓ skupinové lekce
- ✓ kurzy i hlídání pro děti
- ✓ výborná káva
- ✓ vše na jednom místě
- ✓ vysoká kvalita služeb

sport wellness fitness